

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce: **TAKE ACTION, s. r. o. – v likvidaci**, se sídlem Brno, Hudcova 78b, zastoupeného JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Dukelská 15, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 2. 11. 2012, č. j. 4761-2/2012-010100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Na základě kontroly provedené dle § 41 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v daném zdaňovacím období, dne 15. 12. 2005 v provozovně (skladu lihovin) Lhotice u Mnichova Hradiště Celní úřad Mladá Boleslav zajistil u žalobce ve větším množství vybrané výrobky, u nichž žalobce neprokázal, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné v souladu s § 5 zákona o spotřebních daních nebo že zajištěné výrobky oprávněně nabyli za ceny bez daně dle § 6 téhož zákona. V následujícím řízení, jehož cílem bylo prokázání zdanění nebo zákonného nabytí za ceny bez daně zajištěných vybraných výrobků,

případně jejich propadnutí či zabrání, byly předloženy faktury a další doklady, které byly porovnány se zajištěnými vybranými výrobky (podle data výroby, označení a popisů jednotlivých výrobků). Tímto porovnáním došlo k částečnému ztotožnění zajištěných vybraných výrobků s předloženými doklady a tudíž prokázání zdanění jen u části zajištěných vybraných výrobků. Na základě toho bylo u části zajištěných vybraných výrobků rozhodnuto o zrušení zajištění. U zbývajících zajištěných vybraných výrobků žalobce Celní úřad Mladá Boleslav případ postoupil věcně a místně příslušnému Celnímu úřadu Brno s návrhem na propadnutí zajištěných vybraných výrobků a s návrhem na vyzvání žalobce k podání daňového přiznání ke spotřební dani. Celní úřad Brno rozhodl o propadnutí rozhodnutími ze dne 22. 6. 2010, č. j. 29372/2010-016200-024, a ze dne 21. 2. 2011, č. j. 9767/2011-016200-024.

[2] Dne 7. 7. 2011 rozhodla Policie České republiky usnesením č. j. OKFK-240-445/TČ-2008-28 o vrácení věcí zajištěných žalobci dne 15. 12. 2005. Dle protokolu o předání a vrácení věcí ze dne 13. 9. 2011, č. j. OKFK-240-522/TČ-2008-28, byly žalobci vráceny i účetní doklady, které by měly prokazovat zdanění spotřební daní těch výrobků, o jejichž propadnutí bylo rozhodnuto celním úřadem.

[3] Ve vyměřovacím řízení Celní úřad Brno dne 3. 12. 2008 vyzval žalobce k podání daňového přiznání. Výzva mu byla doručena dne 19. 12. 2008. Daňový subjekt však daňové přiznání ve stanovené lhůtě nepodal. Dne 22. 11. 2011 Celní úřad Brno rozhodnutím č. j. 59596/2011-016200-024 vyměřil z vybraných výrobků spotřební daň. Dne 28. 2. 2012 Celní úřad Brno obdržel návrh žalobce na povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím o propadnutí vybraných výrobků ze dne 21. 2. 2011, č. j. 9767/2011-016200-024. Celní úřad Brno návrh na obnovu řízení zamítl rozhodnutím ze dne 19. 3. 2012, č. j. 13293-2/2012-016200-024.

[4] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí Celní ředitelství Brno zamítlo rozhodnutím ze dne 2. 11. 2012, č. j. 4761-2/2012-010100-21. V odůvodnění konstatovalo, že o existenci nyní předkládaných faktur musel žalobce vědět již dříve a mohl je navrhnout k důkazu. Na uvedeném nicého nemění, že tyto byly zajištěny Policií České republiky. K vyhledání příslušných účetních dokladů měl žalobce dostatek času. Ve věci je též nepodstatné, kdo žalobci zpracovával účetnictví.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě uvedl, že nové důkazy (inventurní seznam a faktury dodavatelských společností Market PH s. r. o., FARNESE COMPANY s. r. o., RESTMAIL s. r. o., PERFECT BUSSINES s. r. o., FANTASTIC TRADE s. r. o., SHOCK POWER s. r. o.) nebyly předmětem řízení ukončeného rozhodnutím Celního úřadu Brno o propadnutí zajištěných vybraných výrobků, celní úřad se tak jimi nezabýval. Proto je žalobce předložil v rámci návrhu na povolení obnovy řízení poté, co mu byly vráceny policií. Inventurní seznam bylo třeba hodnotit v souvislosti s některými fakturami od společnosti Market PH s. r. o. Jejich propojení pak tvořilo plnohodnotný důkaz o zdanění zajištěných výrobků spotřební daní. Žalobce v průběhu řízení opakovaně podával policii žádosti o vrácení účetnictví. Policejní orgán mu však odmítl účetnictví vydat, neboť je potřeboval pro trestní

řízení. Ve svých odpovědích sice policejní orgán uváděl, že se nebrání poskytnout potřebnou součinnost, současně však vždy vyžadoval konkretizaci dokladů, které takto měly být policejním orgánem jiným orgánům předloženy. Tento požadavek však byl pro žalobce nesplnitelný, neboť likvidátor ani jednatelka nebyli policii schopni sdělit, které konkrétní doklady prokazují zdanění vybraných výrobků spotřební daní. Účetnictví bylo vedeno externě společností DATAEXPRES s. r. o. a jednatelka neměla povědomí o jeho konkrétním obsahu. Většina dokladů navíc vznikla před jejím nástupem do společnosti žalobce. Ani likvidátor žalobce neměl o obsahu účetnictví povědomí, neboť byl do funkce ustanoven až po jeho zajištění policejním orgánem. Dle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, účetnictví tvoří jeden celek, a proto byl žalobce povinen přezkoumat celé toto účetnictví tak, aby vyhodnotil, které doklady bude třeba předložit celním orgánům. Takto mohl postupovat prostřednictvím erudovaných osob až po vrácení účetnictví od policejních orgánů. Po likvidátorovi nelze požadovat, aby vyhledával účetní doklady v rámci nahlížení do trestního spisu. Z účetnictví nově získané důkazy tedy skutečně nemohly být bez zavinění žalobce v řízení o propadnutí zajištěných vybraných výrobků uplatněny dříve, než bylo celé účetnictví policií vráceno.

[6] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí Celního ředitelství zrušil a věc vrátil žalovanému (coby právnímu nástupci celního ředitelství) k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na argumentaci uvedené již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[8] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 23. 4. 2013 žalobce zdůraznil, že jeho účetnictví bylo vedeno externí společností. Z ničeho tak neplynulo, že by mu faktury byly detailně známy. Byly totiž v držení účetní společnosti. Výslech svědka Ing. K. žalobce navrhl již v daňovém řízení, ale tento proveden nebyl. Žalobce obecně označil důkazy, které však nebyly k důkazu provedeny.

V. Jednání konané dne 31. 1. 2017

[9] Při ústním jednání strany setrvaly na argumentačních liniích vytýčených již jejich písemnými podáními.

[10] Soud konstatoval obsah soudního a daňového spisu (vycházel též z vyměřovacího spisu doloženého žalovaným k věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 24/2013). Návrhy žalobce na provedení výslechu svědků Ing. arch. K. a Mgr. M. přitom pro nadbytečnost zamítl, skutkové okolnosti dostatečně plynuly z daňového spisu. Žalobce k tomu dodal, že Ing. arch. K. již pravděpodobně zemřel.

VI. Posouzení věci soudem

[11] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[12] Předmětem sporu v dané věci je otázka, zda celní orgány postupovaly správně, pokud zamítly návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci propadnutí lihovin pro nezaplacení spotřební daně. Žalobce jako důvod obnovy řízení vymezil skutečnosti podle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, kdy za novou skutečnost považoval vrácené účetnictví a faktury, které byly po dobu probíhajícího daňového řízení zadrženy policejními orgány pro účely trestního řízení.

[13] K institutu obnovy řízení lze obecně toliko konstatovat, že obnova řízení může být vyvolána naplněním dispoziční zásady z podnětu účastníka řízení a v takovém případě má charakter mimořádného opravného prostředku; je-li zahájena *ex officio* nařízením ze strany správního orgánu, pak má charakter dozorčího prostředku. Obnovit lze jen již pravomocně ukončené řízení, a to pouze z důvodů uvedených v zákoně. Pro jiné důvody nelze řízení obnovit. Obnova řízení je nástrojem umožňujícím skutkové přehodnocení pravomocně ukončeného řízení, neužije se jí proto pro nápravu právních vad. Obnova řízení se rozpadá do dvou fází – obnovovacího a obnoveného řízení.

[14] V posuzovaném případě podal žalobce návrh na obnovu řízení. Jako důvod obnovy vymezil § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. K tomu lze uvést, že zkoumá-li správce daně, zda tvrzené důvody podle písm. a) skutečně zakládaly nutnost obnovit již ukončené řízení pravomocným rozhodnutím, pak se zabývá pouze tím, zda označené skutečnosti či důkazy jsou vskutku nové a vyšly najevo poté, co o věci bylo již pravomocně rozhodnuto, a zda nemohly být v řízení bez zavinění obou stran (jak správce daně, tak i daňového subjektu) již dříve uplatněny; správce daně dále prověří, zda tyto nové důkazy a skutečnosti byly uplatněny řádně v žádosti o povolení obnovy řízení. V této fázi však správce daně v žádném případě nezkoumá, zda v daňovém řízení vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem, popř. zda mu předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 1 Afs 59/2008-60, www.nssoud.cz).

[15] Správce daně se tedy může zabývat pouze otázkami vymezenými zákonem, tj. zda vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, zda tyto skutečnosti nebo důkazy nemohly být či nebyly bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení, a zda tyto najevo vyšlé skutečnosti nebo důkazy mohou mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Nové skutečnosti ve smyslu § 117 písm. a) daňového řádu je nutno chápat tak, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování již existující, které nově, tj. po právní moci rozhodnutí, jen vyšly najevo a v době rozhodování nebyly známy ani daňovému subjektu ani správci daně, a proto nemohly být tedy vzaty v úvahu při rozhodování v původním daňovém řízení. Pojmu „*vyjít najevo*“ je nutno rozumět jako jakémukoli způsobu, jímž se do dispoziční sféry správního orgánu dostane informace o skutečnosti, která může být pro výsledek řízení rozhodná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005-57, www.nssoud.cz). Rozhodným okamžikem pro posouzení toho, zda se opravdu jedná o nové skutečnosti, je právní moc rozhodnutí napadeného obnovou řízení. Nejedná se proto

o skutečnosti, které žalobce opomněl uplatnit jako důkazy v řízení, jehož obnovení žalobce požadoval.

[16] První skutečností, která byla žalobcem v předmětném řízení považována za skutečnost novou, byl inventurní seznam. Inventurní seznam žalobce předložil již v roce 2005, a to za účelem splnění povinností vyplývajících ze zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu. Soud se proto ztotožnil s žalovaným, že se nemohlo jednat o novou skutečnost, která by vyšla najevo až po právní moci předmětného rozhodnutí o propadnutí lihovin, neboť to bylo vydáno dne 21. 2. 2011. Na inventurní seznam nelze proto ani pohlížet jako na skutečnost, jenž nemohla být dříve, tj. v řízení o propadnutí lihovin, bez zavinění žalobce uplatněna. Nezakládala tedy důvod pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

[17] V dalším pak bylo třeba posoudit otázku, zda podmínku novosti naplňovaly doklady z účetnictví (zejména faktury společnosti Market PH s. r. o.) které byly zadrženy policejními orgány pro účely trestního řízení, v době, kdy žalobce v řízení před celními orgány zastupoval likvidátor. Z průběhu předcházejícího správního řízení bylo zřejmé, že se na postu likvidátora vystřídali celkem tři lidé. Poslední z nich Mgr. P. M., ani jednatelka S. P. podle žalobce neznali obsah jeho účetnictví z důvodu jeho zadržení policií dne 15. 12. 2005. Policií byly fakticky vráceny až dne 13. 9. 2011. Soud zde upozorňuje na § 65 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), podle něhož obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 2, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Totéž právo mají zákonní zástupci obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby, jestliže tyto osoby jsou zbaveny způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jejich způsobilost k právním úkonům omezena. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv. Jinými osobami se rozumějí třeba osoby v § 48 odst. 2 trestního řádu (jiná osoba než obviněný, který žádá vyjmutí věci ze zajištění). Žalobce ani v rámci podané žaloby netvrdil, že likvidátorovi společnosti nebylo umožněno do trestního spisu nahlédnout, či mu takové právo bylo odepřeno. Dle názoru soudu v posuzovaném případě nelze opomenout funkci likvidátora, který ve všech řízeních vedených proti společnosti v likvidaci společnost zastupuje (k tomu srov. § 70 odst. 3, věta první, tehdy platného a účinného zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, podle něhož jmenováním likvidátora na něj přechází v rámci § 72 působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti). Povinností likvidátora je tedy hájit zájmy společnosti. V souvislosti s touto povinností mohl likvidátor využít i práva nahlížet do spisu a opatřovat si potřebné kopie částí účetnictví zadržného policejními orgány pro účely trestního řízení. Aktivita likvidátora však byla omezená a nedostatečná. Dle názoru soudu měli likvidátoři dostatek času a možností zjistit si, jaké konkrétní doklady byly zajištěny, případně co prokazují, a k čemu by mohli v dalších řízeních sloužit (řízení o propadnutí zajištěných výrobků bylo zahájeno již v roce 2007). Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že v průběhu řízení o propadnutí výrobků podal likvidátor žalobce Mgr. P. M. na policii žádosti o vrácení účetních dokladů a účetní evidence. Policie v odpovědích vždy mj. uvedla, že požadované doklady a účetní evidence nelze vrátit s odkazem na probíhající znalecké zkoumání. Současně však byl likvidátor upozorněn, že policejní orgán je připraven poskytnout potřebnou součinnost, jak orgánům státní správy

zejm. daňové, tak i dotčeným společností při zajištění předkládání potřebných dokumentů. Při vymezení rozsahu požadovaného účetnictví by pak zřejmě do budoucna byla vhodná spolupráce při vymezení toho, co vše je považováno za relevantní součást účetnictví. I z toho je zřejmé, že policie neodmítla poskytnout likvidátorovi žalobce potřebnou součinnost. Dle názoru soudu lze plně přičítat žalobci, resp. osobě vystupující v pozici jeho likvidátora, že předmětné faktury nebyly v řízení o propadnutí výrobku celním orgánům předloženy. Obdobné lze rovněž vztáhnout i na inventurní seznam, který byl součástí účetnictví žalobce. Jak je zmíněno výše, ten byl navíc v roce 2005 předložen. Této povinnosti nemůže žalobce jednajícím prostřednictvím likvidátora zbavit ani to, že účetnictví bylo vedeno externí firmou. Žalobce resp. likvidátor se v posuzované věci ani nepokusil obrátit na policii s tím, že by jeho nahlížení do spisu byla přítomna i další osoba z externí firmy vedoucí jeho účetnictví. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že obnovu řízení nebylo možné povolit.

[18] Soud se tedy v dané věci ztotožnil s právním hodnocením podaným v odůvodněních rozhodnutí správních orgánů.

VII. Závěr a náklady řízení

[19] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu